

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 2. Marts 1861 om Brandpolitiet paa Landet og det nærmest dermed i Forbindelse staaende Bygningsvæsen.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2679).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Ejsing: Da vi i 1917 havde et Forslag ligelydende med dette til Forhandling her i Tinget, blev det begrundet med, at Belysningsmidlerne var saa sparsomme, særlig Petroleum, at det var nødvendigt at bruge Acetylen- og Carbidlygter, og man mente, at disse Belysningsmidler var særlig farlige til at eksplodere, men man savnede Hjemmel i den gældende Brandpolitilovgivning til at udstede Regler for Brugen af dem. Der forelaa den Gang en lang Betænkning fra en Kommission, og paa Grundlag af denne Betænkning blev Forslaget fremsat. Det mærkelige er nu, at Tiden egentlig ikke har bekræftet, at disse Belysningsmidler er saa farlige, som man den Gang mente; det har ikke vist sig, at det har øget Brandfaren i nogen stærk Grad, at man har maattet anvende dem, det kan jo være, at Folk er blevet lidt varsomme ved, at der blev talt om Tingene og udstedt Regler, som søgte at begrænse Brandfaren. Begrundelsen for det Forslag, der nu foreligger, er en noget anden. Ogsaa her nævnes Hensynet til disse Belysningsmidler, men der er fremdraget en anden Sag, som allerede var fremdraget under Behandlingen her i Tinget i 1917. I Forslaget staar der: „Justitsministeren bemyndiges til ved Bekendtgørelse at foreskrive saadanne Forandringer i og Tillæg til de Brandpolitiet paa Landet vedrørende Forskrifter, hvortil Erfaringen maatte vise Trang.“ Det er jo en ret udstrakt Bemyndigelse, der ved disse sidste Ord gives Justitsministeren. Som sagt blev ved Behandlingen i 1917 en anden Side af Sagen fremdraget af den daværende kongevalgte Landstingsmand, Konferensraad Falbe Hansen, der

var Ordfører i Sagen, og det var de mange Lokomobilbrande eller Tærskværksbrande, der viste sig netop den Gang. Man var gaaet over til lettere Brændselsmaterialer. Mangel paa Kul gjorde, at man maatte se sig om efter noget andet at fyre med, og man fik da af Indenrigsministeriet Tilladelse til at bruge endog ret lette Brændselsmaterialer — med det sørgelige Resultat, at der opstod en Del Brande. Der brændte meget Korn og mange Kreaturer, Ting, der omtrent var uerstættelige. Jeg har søgt Oplysninger i Landbygningernes Brandforsikring og kan anføre, at i de 25 Aar fra 1892 til 1917 har der kun været 39 Brande med en Skade paa 764 000 Kr. forarsagede ved Lokomobil- eller Tærskbrande, som man populært kalder dem, men i Aaret 1917 steg Tallet pludselig til 22 med en Udgift i dette ene Aar af 500 000 Kr. Dette Forhold blev fremdraget ved Behandlingen her, og den daværende Justitsminister stillede sig ret velvilligt. Han sagde ganske vist, at Grunden til de mange Brande var mere det, at Folk ikke overholdt de Bestemmelser, der var, end at Reglerne var for slappe — og det kan gerne være, der er noget rigtigt i det, det gælder vel nok alle Dage —, men i alle Tilfælde foranledigede den daværende Justitsminister, at det Cirkulære fra Indenrigsministeriet, som havde gjort, at en hel Del af disse Brande kunde finde Sted, blev taget tilbage, og et andet Cirkulære udkom med det Resultat, at Aaret efter var Tærskbrandene gaaet ned til 12 i Antal, det næste Aar igen til 12, og i det Aar, vi nu er i, har der kun været 7. Jeg synes derfor, at der er god Grund til, at vi atter vedtager denne Lov, idet vi vel kan forudsætte, at den nuværende Justitsminister vil have sin Opmærksomhed henvendt paa, at Reglerne snarere maa skærpes end slappes, men at de i alle Tilfælde bør overholdes, og dersom de ikke overholdes, maa det medføre Bøder i Henhold til det, der staar i dette Forslag. Heldigvis er det da blevet saadan, at man nu anser Brande for virkelig at være en Ulykke. Der var en Tid, da man havde den Betragtning, og ogsaa fremsatte den Betragtning, at det havde jo ikke saa meget at betyde, for det var